

BÖSZÖRMÉNYI ZOLTÁN
Arlequin

A káprázatot kereste mindenben,
a rejtőzködőben a csillanást,
a semmi mögött bujkáló semmit,
a számrendszer nyugalmi pontját,
a lélegzet másolhatatlan, egyedi sóhaját.
Felkutatta az élet szakadékait,
a homályban lappangó mítoszt,
félelem nélkül fürkészte,
mit rejt a mély,
s a szenvedélynek álcázott,
összefércelt valóság.
Mégfürdött a szabadság érzetében,
bár tudta,
csak villódzó elméjének köszönheti
e tébollyal felérő utazást.
Az égi tudás és nem a góg vezérelte útján,
míg nem találkozott a boldogtalanok seregével.
Velük vacsorázott, meggyőzte őket,
a boldogtalanság, mint bármelyik intuíció,
hamis képzetet épít a tudat barikádjain,
nem szabad hinni benne, áldozni néki,
a magasabb rendű szellem látnok
a maga módján eretnek.
Csak magát nem tudta meggyógyítani,
mert ő volt a dicső, a senkiházi, a farizeus,
az időtlen időben kallódó
bohóc.

A menekülésről

77

Nem tudni, miért menekül.
Tán próféta, gondolataiba üszkösödött
ember, akinek a lét nem szükségszerű,
hanem csodával átitatott szubsztancia.
Akkor mégis miért menekül? Miért
veszi fejét minden pillanatnak,
mint a Kommün idején az ártatlanokét?
Tán azzal vádolják, hogy megrontotta a fiatalokat,
fellázította őket a hatalom ellen?
Vagy csak a menekülés vágyát nem tudta leküzdeni,
azt a megmagyarázhatatlan erőt, mely elhatalmasodik
mindannyiunk felett, s bármennyire akarjuk,
nem tudunk megszabadulni tőle?

